

MLADO JUTRO

Št. 41.

V Ljubljani, dne 13. oktobra 1940

Leto XI.

Z nočnim letalom

John se je dolgo v noč premetaval po svoji postelji in ni mogel ujeti spanca. Mučila ga je strašna radovednost. Jutri bo njegov rojstni dan, vstopil bo v šestnajsto leto. Toda ta dogodek sam po sebi ga ni razburjal, pač pa ga je spravil v radovedno zadrego njegov prijatelj, letalski pilot Mick Jones. Ko je bil popoldne na letališču in stikal okoli pilotov, hangarjev in prometnih letal, mu je Mick namignil, da ga bo morda presenetil za njegov jutrišnji rojstni dan z nečim, kar ga bo izredno razveselilo. Čeprav je John potem še

dolgo postajal v bližini prijatelja, se mu ni posrečilo, da bi bil zvedel kaj natančnejšega. Se celo se mu je odtlej umikal in se obnašal, kakor da ga ne vidi, oziroma da ne utegne pogovarjati se z njim. Le kaj prijatelj namerja? Čim bolj je John sedaj o tem premišljal, tem bolj so se mu kazale razne možnosti. Toda John je imel že dolgo veliko, tajno željo, ki se je pa ni upal izpovedati nikomur. Bal se je, da bi ga kdo ne zafrknil. V pogovoru z Mickom, ki je bil z njim vedno kakor tovariš, pa je večkrat po ovinkih namignil, kaj mu polni srce. Bog ve, če ga je prija-

telj Mick razumel? Morda vendarle in ga bo jutri —? Toda ne, John se ni hotel prepričevati še naprej, da mu bo Mick izpolnil njegovo željo, ker je vedel, da bo drugače preveč razočaran. Naj bo, kar bo: vse mora sprejeti vselega srca.

Obrnil se je proti steni in med tem, ko so mu oči obvisle na temni lisi na sliki, ki je bil na njej upodobljen bombnik v strmoglavem letu, je nepričakovano zaspal. Ko pa se je drugo jutro zbudil kakor vsak delavnik, mu je bilo spanja še premalo. Pomel si je oči in, ko se je dodobra ovedel, ga je spet za-

jela nemirna radovednost. Hitro je z obema nogama naprej — da ne bo nesreče — skočil iz postelje in šel v umivalnico. Med umivanjem si je veselo požvižgaval neko popevčico, ki jo je slišal na letališču od Micka. Minuto, dve in že je bil v kuhinji. Moral je pripraviti zajtrk zase in za očeta. Mati jima je umrla že pred leti. V jedilnici je pogrnil mizo in pripravil vse potrebno. Tih in hitro sta z očetom popila skodelico dišeče kave in pojedla kos kruha, namazanega z marmelado. Nato John pograbil pripravljen svehjenj šolskih knjig. Predno je zapustil sobo, je je še hitro vprašal očeta: »Čuj, očka, smem popoldne priti k tebi na letališče?« Čeprav je bilo to že skoro vsak dan običajno vprašanje, ga ni John nikoli pozabil, ker je imel očeta zelo rad. Ni želel, da bi imel oče v službi sitnosti zaradi njega in če mu ne bi bilo po volji, bi se bil sicer s težkim srcem vendar ubogljivo uklonil. Toda oče se je le posmejal in privolil. Johna že ni bilo več v hiši.

Johnov oče je delal že leta na letališču kot mehanik. Poznal se je z vsemi piloti in telegrafisti in se dobro z njimi razumel. Zavest usodne in odgovorne povezanosti v skrbi za pravilno delovanje letal, ki so vsak dan nosila s seboj dragocena človeška življenja, je družila vse osebe v tovariško družbo, v kateri je le redko padla mrka bese-

da. Pa čeprav si niso privoščili obilice smeha in prijaznih besed, je bilo v njih odrezavosti in jedratosti v pogovoru čutiti medsebojno privrženost in lju-bezen do poklica. Tudi Johna so imeli vsi radi na letališču. Pa ne da bi kdo mislil, da zgolj zaradi očeta. Ne, John si je sam pridobil njih zaupanje s svojo razumnostjo in uslužnostjo. Bil je sicer vedno zraven, kjer se je kaj »dogajalo«, toda nikdar nikomur na poti. Resno in zvedavo si je ogledoval pestro življenje na letališču, kjer so pristajala največja letala iz vseh držav v Evropi pa tudi iz Amerike, Azije in Afrike. Tako je o letalstvu, pilotih, telegrafistih in njih naporni službi vedel toliko podrobnosti, da bi ga le malokateri vrstnik prekosil v tem znanju. Veselje do letalstva mu je bilo skoro bi rekel prirojeno. Že od ljudske šole naprej je vedno sanjaril o njem in prenekateri večer mu je moral oče, ko ni bil v službi, pripovedovati letalske zgodbe. Pravljiče o vilah, palčkih in škratih so ga dolgočasile. Počasi je John rasel iz otroka v dečka in danes je bil že postaven mladenič na pragu 16. leta. Vendar se mu doslej še ni izpolnila želja, da bi smel leteti. Oče ni dovolil, češ da mu ne sme prezgodaj »zavreti« kri, ker mora prej dokončati svoja učna leta. Pa vendar John je bil v svoji želji nestrpen.

(Dalje prihodnjič)

Model jadralnega letala

Konec.

Prevleka za nosilni ploskvi.

Za obleko sprednje in zadnje nosilne ploskve potrebujete nekaj indijskega molla, mehke in dolgodlake volnene tkanine, ki jo za skromen denar kupite v vsaki manufakturni trgovini.

Ker mora med rebri sprednje nosilne ploskve v sredini ostati odprtina, rabite zanjo dva kosa tkanine. Na delovnem načrtu preteklega tedna je bilo označeno s črtkano črto, kako mora biti platno urezano. Ravnajte se točno po navodilu.

Najprej prevlečete s platnom polovico nosilne ploskve, in sicer po dolžini, pri čemer prilepite oba konca, šele nato nanesete na sprednji in zadnji rob vsakega rebra lepila in pritis-

nete prevleko. Ko je to opravljeno, upognete spredaj in zadaj robove in jih prilepite na prednjo nosilno gred in na vrvico zadnjega dela. Enako postopate pri obleki repne nosilne ploskve, le da zadostuje en kos blaga. Temna ploskev zadaj (slika št. 4) je tudi prevlečena na vsaki strani s primernim kosom blaga.

Ko je model oblečen in je vse na svojem mestu, položite vse blago z redkim loščem.

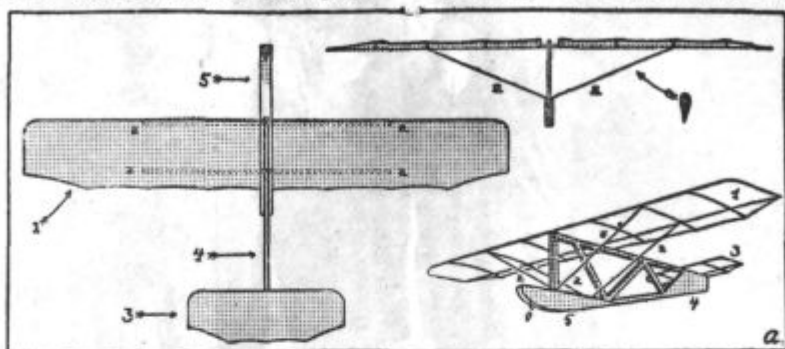
Oporniki

Model izgleda sedaj, kakor kaže večja risba. Treba je le še namestiti štiri tenke bambusove opornike od zgornjega roba »sani« do sredine prednje nosilne ploskve. Oporniki naj bodo na

kónceh prirezani v obliki kaplje, kar kor kaže slika v zgornjem desnem kotu. Pri nalepljanju nanese nanje precej lepila, pri čemer pazite, da je ostri rob obrnjen naznoter. Prirezovanje opornikov v obliki kaplje ima to pred-

starta ne bo pravega uspeha. Daljše početke pa dosežete samo s posebno startno napravo v obliki prače ali kaptulta.

V ta namen si poiščite na večjem odprtem prostoru primerno mesto, kjer

nost, da je odpor lesa proti zračnemu pritisku pomembno oslavljen. Drugače pa kažejo vse naše risbe natančno, kako morajo biti oporniki pritrjeni.

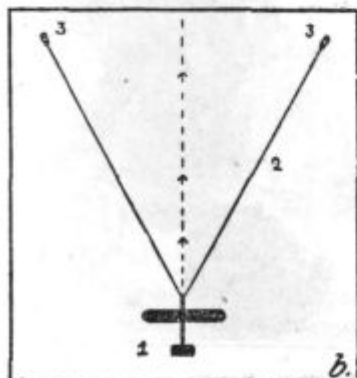
S tem je model prav za prav izdelan. Kakor pač hočete, ga sedaj pobarvate ali prevlečete z aluminijevim bronom.

Start modela.

Kako boste model spravili v zrak in polet? Na prvem delovnem načrtu in tudi na sliki izdelanega modela ste morda opazili čisto spredaj na »saneh« majhen kavelj. To je startna kljukca, ki jo napravite tako, da pribijete na primernem mestu poševno v »sani« žebelj, ki mu s kleščami odščipnete glavico. Kljukca pa ni vedno potrebna. Komur bo model »startal« kar iz roke, je ne potrebuje. Pri takem startu poženete letalce z lahkim zamahom proti vetru poševno v zrak. Pogoj pa je, da stojite na kakšnem griču ali drugi vzpetini, drugače s tem preprostim

zabijete v zemljo dva krepka kola. Kola naj stojita tri do štiri metre narazen. Na oba kola pritrdite gumijasto vrvico enake dolžine. Izrežeta jo lahko iz avtomobilske zračnice in posamezne trakove spletete v vrvico. Startno kljukco zastavite v sredino vrvice in potegneta model jadralnega letala tako daleč nazaj, kolikor gumijasta vrvica dopušča. Ko model izpustite, se bo vrvica skrčila in potegnila model za seboj. Naš model tukaj starta naravnost s tal, ker so koli z gumijasto vrvico visoki le 20 cm. Ta startni način je pač najmirnejši, ker je zrak v taki nižini skoro negiben »Odstrel« gre seveda vedno proti vetru in v majhnem kotu nazgor. Vse ostalo je razvidno s slike, kjer je model označen s števil 1, gumijasta vrvica s števil 2—2 in s 3—3 oba kola. Start gre v smeri kolov.

So pa še drugi načini startanja, ki smo jih delno že v »Mladem Jutru« opisali.

Posetnice

I. L. Tuječ

Sofer Por

T. Oslar

Ugani jim poklic!

Nagrajeni Jutrovčki v sinjih višavah

Gospod dr. Rape v krogu Jutrovčkov po končanem letenju

Radostno pričakovanje nagrajenk Jutrovčkov je doživela hudo preizkušnjo. Zaradi slabega vremena smo morali čakati tri dolge tedne, preden se je uresničila vroča želja teh mladih src.

V nedeljo zjutraj na vse zgodaj so se nagrajenci že jeli ozirati v nebo, ali bo veter ugoden, ali se nebo oblači, ali ne pada morda dež. Mala Verica iz Novega mesta, ki je morala že na vse zgodaj na vlak, je s strahom in upom ogledovala barometer in od treh zjutraj dalje ni več dala staršem miru; neprestano jih je izpraševala, ali bo polet mogoč ali ne. Prav tako se je godilo tudi Marjanu iz Novega mesta in Ivanu iz Slovenskih Konjic! Ostali nagrajenci, ki živijo v Ljubljani in bliže Ljubljane, so vsaj lahko v miru počakali, da se je jutranja megla dvignila in se je prismejalo zlato sonce ter jih zvbabilo na ljubljansko letališče.

Zbrali smo se v redakciji »Jutra« — vsi so prišli, le Nevenke iz Št. Vida ni bilo. Nestrpno smo jo čakali in gotovo je imela tehten razlog, da se ni ob določeni uri zglasila k sestanku, ko se je ves čas že tako neizmerno veselila poleta. Namesto nje smo dobili dijaka iz prvega letnika ljubljanskega učiteljsča, ki je že dolga leta in leta v krogu Jutrovčkov in je prišel spremljat svo-

jega ožjega rojaka Ivana iz Slovenskih Konjic. Gospod dr. Rape je prišel z avtomobilom po nas, ker pa nismo mogli vsi pod eno streho, je vozil za nami še avtotaksi. Na letališču smo se hitro razgledali in udomačili.

Kakor povsod, tako so imele tudi tu dame prednost in prva je stopila v letalo mlada Vera Vriskova, dijakinja

Ivan iz Slov. Konjic se vrača na zemljo

Mnogo mladih ljudi opazuje letenje srečnih nagrajencev

drž. real. gimnazije v Novem mestu. Veselo nam je mahala z roko v pozdrav, ko se je letalo dvignilo. Z zanimanjem smo opazovali njen polet, dokler nam ni letalo izginilo izpred oči. Vsa navdušena se je vrnila iz zračnih višav, le o nečem se je bridko pritožila: »Prekratko je bilo!« To kritiko so po vrsti izrekli vsi nagrajenci, menda bi bili najrajši preživeli ves popoldan do poznega večera v sinjih višavah. Za Verico je stopil v letalo Marjan Jenko, dijak realne gimnazije v Novem mestu, o katerem smo vam že zadnjič povedali, da ima zbirko 1353 slik raznih letal. Ko se je vrnil s svojega poleta, je dejal, da ne bo tega gospoda dr. Rapeta nikoli pozabil, da mu bo vse življenje hvaležen in mu bo ostal ta dan v najsvetlejšem spominu. Za njim je sedel v letalo mali Oton Schönlieb, dijak III. drž. real. gimnazije v Ljubljani, doma iz Retij pri Trbovljah, kjer se solnce tako nerado pokaže. Otrok temnega revirja je ves navdušen užival, ko se je vozil kvišku proti solncu. Še bolj trden je postal njegov sklep, da se posveti letalskemu poklicu, ko odraste. Istih misli so bili tudi ostali nagrajenci. Za Otonom je vzel gospod dr. Rape v letalo Ivana Rudolfa, dijaka meščanske šole v Slovenskih Konjicah. Veselo nam je mahal v pozdrav in pozorno poslušal razlaganje gospoda dr. Rapeta. Najgloblji vtis nanj je napravil polet nad Savo. Vsak Jutrovček je letel kam drugam, ta nad Ljubljano, drugi proti Lazam, tretji nad Vevčami, proti Zalogu itd. Kot zadnji nagrajenec je sedel v letalo Andrej Rojc, dijak meščanske šole v Litiji in oči so mu žarele od sreče, da se mu je izpolnila največja želja. Nihče nagrajencev se ni bal, nihče ni pomi-

šlil na kakršno koli nevarnost, vsak je videl le svetle strani letalskega sporta in vsem je bilo žal, da je polet tako kmalu minil.

Med tem, ko so Jutrovčki letali, je krožilo nad letališčem privatno letalo gospoda Perkona iz Ljubljane, ki je kazal razne drzne letalske akrobacije. Z občudovanjem so ga opazovale mlade oči in vsak izmed nagrajencev si je želel, da bi bil postal kmalu sam pilot in da bi tudi sam zmogel take akrobacije.

Po končanem poletu so se Jutrovčki pristrčno zahvalili gospodu dr. Rapetu, ki jim je omogočil ta lepi doživljaj. Razigrane volje smo se vrnili v mesto, čas razhoda se je hitro bližal. Prve megle so že legale na vrhove planin in po pristrčnem slovesu smo se razšli.

Mali Oton se v imenu vseh Jutrovčkov zahvaljuje oboževanemu dobrotniku

Manica:

Jurek in davkarija

Ribniški Jurek je imel leseno bajtico in je moral, kakor pač vsakdo, ki premore kaj posestva, plačevati davek. Ker vsa hišica ni bila vredna bog ve kaj, je razumljivo, da tudi davek od nje ni bil velik. Ali še tisto je šlo Jureku le nerado izpod palca. Kaj rad je zamujal predpisane plačilne roke, zaradi česar pri davkariji ni bil posebno dobro zapisan.

Pa je nanoslo, da je bil neki dan v Ribnici živinski sejem. Jurek je stal tisto jutro pred bajtico. Roke v žepih, je metal mračne poglede tja na belo ce-

sto. Razmišljajl je, kako in kje bi ujel kak dinar, kajti pri bajti ni bilo beliča.

V tem prižene po cesti nek premožen okoliški kmet štiri vole. Jurek je v nekaj skokih pri njem:

»Očka, ženete na semenj to lepo živinico, kaj? Veste kaj, vzemite me za mešetarja (posredovalca). Rad bi kaj zaslužil. Tako sem suh kot goba na peči. Naj grem z vami. Saj pa hočem res tako hvaliti tele vaše voliče, da boste pri prodaji kar dvojno zaslužili. Ali velja?«

Kmet se pomuza:

»No, pa pojdil!«

Jurek kar poskoči in se pridruži kmetu. Na semnju se potem res dobro drži. Hvaliti zna, o tisto pa.

Voliči so kmalu dobro prodani. Kmet ves zadovoljen odšteje Jureku kar čed-

no vsotico in še ga povabi na kozarec vina.

Jurek je zelo židane volje. Ko spravlja denar, otipa v žepu poziv od davkarije. Kot poštenjak takoj napravi sklep:

»V mestu sem, poziv imam v roki, denar v žepu — plačal bom tisto, kar prej ali slej itak moram!«

Lepo se poslovil od kmeta in jo mahne na davkarijo. Ne pomisli pa, da so uradne ure že davno minile.

Na davčnem uradu je vse prazno razen starega nervoznega davkarja, ki kar zeleno pogleda, ko prištorklja Jurek predenj in mu pomoli davčni poziv pod nos:

»Plačal bom, gospod davkar.«

»Kaj,« zagrmli stari gospod in že srdito šavsne po pozivnici in jo vrže ob

tla. »Še tiste redke čase, ko sploh kaj plačaš, še takrat, pravim, ne prideš o pravem času. Prikaži se jutri zjutraj ob osmih in — amen!«

Strašno se je razhudil nervozni go-spod. Ali Jurek tudi ni kar takšen nič. Vsaj danes ne. Ima denar v žepu in prihaja iz gostilne.

Pogumno stopi korak naprej, narsži obrvi, se mogočno izprsi in pokaže na tla:

»Gospod davkar. Prosim, poberite takoj ta papir, ki ste mi ga izbili iz roke! Ako ne, hočem pri tej priči napraviti nekaj, o čemer se vam niti ne sanja!«

Davkar ostrmi. Ze seže po zvoncu, toda spomni se, da so uradniki in sluge že davno odšli. Torej je popolnoma sa s tem človekom, ki je zmožen vsega.

Debelo požre vso jezo in gnev in se skloni po papir. Nato molče sprejme od Jureka denar in mu napravi potrdilo. Ko pa Jurek že drži za kljuko, ga nenadoma vpraša davkar:

»No, Jurek, zdaj mi pa odkrito povej, kaj si nameraval napraviti, če bi jaz ne bil hotel pobrati poziva?«

»I, kaj — potem bi ga bi! pobral jaz sam«, mu zasoli Jurek in urno odide.

JUTROVČKI

PIŠEJO ...

Dragi striček! Kako zelo si me razveselil s poslano knjigo, si niti misliti ne moreš. Bil sem tako srečen, da sem dobil knjigo od Tebe, katero bom ču-val kakor dragocen zaklad. Ne bo mi Tvoja knjiga samo kot darilo, temveč tudi kot pobuda za nadaljnje delo. Od-slej se hočem še bolj pridno udejestvo-vati pri Tvojih natečajih in se ogla-šati v »Mladem Jutru«. Pa tudi druge svoje tovariše bom skušal pridobiti za sodelovanje v »Mladem Jutru«. Želim Ti, dragi striček, da kmalu okrevaš in nam prav kmalu razpišeš nov tečaj. Do takrat pa mi bodi prav lepo po-zdravljen! Zdravo!

Kranjc Ivan, Celje, I. razr. mešč. šole.

Kaj imam na svetu najrajši? Naj-rajši imam na svetu knjige. V njih najdem mnogo zanimivega. Zelo uživ-am, kadar čitam življenjepise otrok. Jako se mi dopadejo knjige »Bibi«, »Prigode malega Nonija«, »Noni«, »Mesto ob morju«, »Bravnov najmlaj-ši« itd.

V vseh knjigah je napisano o »prid-nih« dečkih in deklicah, ki niso bili hudobni, a so se jim vedno dogajale nesreče in so bili zato večkrat kazno-vani Rada čitam tudi povesti, ki izha-jajo v »Mladem Jutru«. Imam tudi knji-ge o gospodu Kozamurniku in po-dobne, kakor tudi potopise.

Sedaj sem Ti na kratko opisala svoje najboljše prijateljice — knjige. Lepo Te pozdravlja Tvoja

Dagmar Škerli, dij. II. kl. razr., Ljub-ljana, Resljeva 13.

Dragi stric Matič! Danes se prvič ogla-šam v Tvojem koticu. Vprašal si, kaj po-meniš te tri sličice. Na vprašanje Ti bom tudi odgovorila.

Kmetski deček gre v šolo. S seboj nese steklenico mleka in kog kruha. Med potjo mu steklenica pade na tla in se razbije. Mimo pride mestni paglavec in se smeje: »Glej nerodo kmetsko, prav mu je, da se je steklenica razbila.« Tudi pridna deklica vidi belo mlako. S sočutjem reče: »Ubogi deček, kako bo moral biti sedaj lačen!« — Pozdravlja Te

*Primožič Vinka
I. a drž. real. gimn. v Ptuju.*

Dragi stric Matie! Ko se je zjutraj na kolesu peljal neki mož v službo, je hotela nesreča, da mu je zdrknila iz nahrbtnika steklenica, v kateri je imel kavo za kosilo in se razbila. Takoj nato pride mimo poreden solarček ter se iz srca smeji tej razbiti steklenici in razliti kavi. Ko pa je to nesrečo zagledala dobrosrčna majhna deklica, ji je bilo videti na obrazu, da je topla sočustvovala z njim, ki bo zdaj brez kosila.

Te iskreno pozdravlja

Zlatka Grbčič

uč. VI. razr. osn. šole Kraljice Marije
na Dolu pri Hrastniku.

Dragi stric Matie! Tudi jaz sem se udeležila Tvojega natečaja. Upam, da bo imelo tudi moje pismo popoln uspeh.

Jurček se pelje zjutraj v šolo. Med potjo se mu odpre torbica in steklenica z mlekom pade na tla in se razleti na več kosov. Kmalu za njim pride Mihec. Zagleda na tleh razbito steklenico mleka in se škodoljno nasmeje: »Danes bo Jurček brez južine.« Čez nekollko časa pride Metka in se prestraši, sočutno vzklíkne: »Joj, joj! steklenica z mlekom je razbita. Ubogi Jurček bo brez južine!« Potem nadaljuje pot v šolo.

Vlasta Košir

V. razr. II. drž. dekl. šole v Ljubljani
(na Vrtači).

MED BLISKOM IN GROMOM

Ob počitnicah sem naprosil nekega posestnika, da bi smel delati na njegovem domu proti majhnemu plačilu. Posestniku sem rekel stric. Stric me je vzel k sebi in ker sem bil hitrih nog, sem mu marsikaj pomagal.

Prisel je čas košnje. Neko jutro me je prišel stric buditi z namenom, da bi šla kositi. Jaz sem se skobacal iz trde postelje, ki pa je bila zame takrat prav mehka, ker me ni nič kaj veselilo vstati in iti v hladno jutro.

Ko sva pokosila, sva pograbila in obračala. Trava si je hitro sušila, ker je bilo zelo vroče sonce. Ko sva šla domov k južini, je bilo še jasno; ko pa smo šli popoldne po seno, se je pričelo oblačiti. Beli oblaki, ki so zjutraj stali bolj na obzorju, so se zdaj zgostili in postali temni. Hiteli smo na vso moč. Še o pravem času smo naložili seno na voz in voli so vprav potegnili, ko so padle prve kaplje dežja. Bližali smo se vrhu hriba. Kaplje so postale gostejše in vsot se je gost dež. »Da vsaj ne bi bilo hujšega,« je omenil stric in hitreje pognal. Toda stričeva bojazen se je uresničila.

Zavel je mrzel sever. Namesto dežja se je vsula iz oblakov toča. Nastopila je popolna tema, ki so jo razsvetljevali številni bliški in jo je glušil grom. Razpel sem dežnik, ki pa ni ubranil toči, da me ne bi tolkla po bosih nogah.

Dospeli smo na vrh hriba. Bliski so se trgali tik nad našimi glavami, se izgubljali v daljavi ali pa se zapčili v prvo drevo. Voli so vlekli naprej, ne vedoč kam, ker jim je toča sula v oči. Padali so na kolena, vstajali, hiteli naprej na slepo srečo in zopet padali. Gazili smo vođe in drobili pod nogami točo. Poleg tega še mrzel veter in tako slaba pot, da je prenekaterikrat voz stal samo na dveh kolesih.

Bližali smo se vasi. Takoj, ko smo stopili na dobro cesto, je toča prenehala, sever jo je odpihal naprej in bliski so postali redkejši.

Po preteku ene ure pa je zopet posijalo vroče sonce.

Kotnik Stane, dijak

IV. a razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani.

NESREČEN IZLET

Neki deček se je pripravil na izlet. V nahrbtnik si je pripravil nekaj jedi in steklenico limonade. Ker ni opazil, da ima nahrbtnik luknjo, se je odpeljal na izlet s kolesom. Med potjo mu pade steklenica iz nahrbtnika in se razbije. Neki deček je šel iz šole ravno mimo črepinj, ko jih zagleda, se hudomušno nasmeje in mu to nesrečo privošči. Za njim pride deklica, ko zagleda črepinje, se zelo začudi in deček se ji smili.

Serec Viktor

V. razr. viš. ljud. šole, Slatina Radenci.

RAZLIČNE MISLI

Na nedeljskem izletu je Tuligoj, prijatelj dobre kapljice, izgubil steklenico vina. V božjo naravo se ne bo razlegalo: »juhej, juhej.«

Tomažka vodi pot mimo, zadiši mu po vinu in se mu obraz raztegne v zadovoljno muzanje. »Je pa že bolje mleko«, si misli. Tomažek je namreč abstinent in ne pije vina.

Metka gre tudi mimo, zagleda mlako razlitéga vina in vzklíkne z obžalovanjem: »Joj, kakšna škoda! Kako bi ta pijača našega dedka pokrepčala!«

Dragec Kocjančič

uč. I. razr. osnov. šole v Ljubljani.

Listnica predništva

Pozor, Jutrovlči!

Dijakinja V. razr. drž. realne gimnazije v Ljubljani inštruira po zmerni ceni, Dijakinjo, ki sama zelo pridno študira, poznamo in tople priporočamo. Naslov: T. B., Ljubljana, Sv. Florijana ulica 38/I.

Rešitev posetnic

Pisar.
Lončar.
Kovač.